

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

*Decizie tradusă și redactată de către Direcția agent guvernamental.
Ea poate suferi modificări de formă.*

SECȚIA A DOUA

DECIZIE

Cererea nr. 80044/13
N.B.
versus Republica Moldova

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a doua), întrunită la 16 martie 2020 într-un Comitet compus din:

Branko Lubarda, *Președinte*,

Valeriu Grițco,

Pauliine Koskelo, *judecători*,

și Hasan Bakırcı, *Grefier adjunct al Secției*,

Având în vedere cererea menționată mai sus, depusă la 20 noiembrie 2013,

Având în vedere declarația Guvernului reclamat, prin care invită Curtea să radieze de pe rol o parte din cerere, precum și răspunsul reclamantului la această declarație,

Având în vedere observațiile părților referitoare la restul cererii,

După deliberare, decide următoarele:

ÎN FAPT ȘI PROCEDURA

1. Reclamantul, N.B., este un cetățean moldovean născut în anul 1955 și locuiește în Sângerei. Președintele Secției a acceptat cererea de nedivulgare a identității, formulată de către reclamant (Articolul 47 § 3 din Regulament). El a fost reprezentat în fața Curții de către dl. E.V. Markov, avocat în Strasbourg.

2. Guvernul Republicii Moldova („Guvernul”) a fost reprezentat de către agentul său.

COUNCIL OF EUROPE

CONSEIL DE L'EUROPE

© Această traducere îi aparține Direcției agent guvernamental din cadrul Ministerului Justiției al Republicii Moldova. Originalul se găsește în baza de date HUDOC. Orice preluare a textului se va face cu următoarea mențiune: „Traducerea acestei decizii a fost efectuată de către Direcția agent guvernamental din cadrul Ministerului Justiției al Republicii Moldova”.

3. Invocând Articolul 3 din Convenție, reclamantul s-a plâns de condițiile detenției sale. De asemenea, el a susținut că ar fi fost împiedicat de către autoritățile statului să-și exercite dreptul său la o cerere individuală, garantat de Articolul 34 din Convenție.

4. Cererea a fost comunicată Guvernului.

ÎN DREPT

A. Cu privire la declarația unilaterală a Guvernului

5. Reclamantul a susținut că condițiile detenției sale în Penitenciarul nr. 11 din Bălți erau contrare Articolului 3 din Convenție.

6. După încercarea eșuată de a soluționa cauza în mod amiabil, printr-o scrisoare din 8 aprilie 2015, Guvernul a informat Curtea despre propunerea de a prezenta o declarație unilaterală, în scopul soluționării problemei ridicate de această parte a cererii. De asemenea, Guvernul a invitat Curtea să radieze cererea de pe rol, în conformitate cu Articolul 37 din Convenție.

7. Guvernul a recunoscut existența unei încălcări a Articolului 3 din Convenție, din cauza condițiilor precare de detenție la care a fost supus reclamantul. Guvernul s-a angajat să-i achite reclamantului suma de 4200 de euro pentru orice prejudiciu material și moral, precum și pentru costuri și cheltuieli, invitând Curtea să radieze cererea de pe rol, conform Articolului 37 § 1 c) din Convenție. Această sumă va fi convertită în moneda Statului reclamat la rata aplicabilă la data plății și va fi scutită de orice impozite care ar putea fi percepute. Suma va fi plătită în termen de trei luni de la data notificării deciziei Curții. În cazul neachitării sumei respective în decursul acestei perioade, Guvernul se angajează să o majoreze, începând cu expirarea termenului respectiv și până la efectuarea plății, cu o dobândă egală cu rata minimă a dobânzii la creditele acordate de către Banca Centrală Europeană pe parcursul acestei perioade și majorată cu trei puncte procentuale.

8. Condițiile declarației unilaterale au fost transmise reclamantului. Printr-o scrisoare recepționată la 2 februarie 2016, reclamantul a informat Curtea că nu este de acord cu termenii declarației, deoarece suma propusă era insuficientă și nu acoperea plângerea în baza Articolului 34 din Convenție.

9. Curtea reamintește că, în baza Articolului 37 din Convenție, în orice stadiu al procedurii, ea poate hotărî radierea unei cereri de pe rol atunci când circumstanțele permit să se ajungă la una dintre concluziile enunțate la alineatele a), b) sau c) din paragraful 1 al acestui Articol. Articolul 37 § 1 c) îi permite, în special, să radieze o cerere de pe rol atunci când:

„din orice alt motiv constatat de Curte, continuarea examinării cererii nu se mai justifică”.

10. De asemenea, Curtea reamintește că, în anumite circumstanțe, ea poate să radieze o cerere de pe rol în conformitate cu Articolul 37 § 1 c) în baza unei declarații unilaterale a Guvernului reclamat, chiar dacă reclamantul dorește continuarea examinării cauzei.

11. În acest sens, Curtea a examinat declarația în lumina principiilor stabilite în jurisprudența sa, în special în hotărârea *Tahsin Acar (Tahsin Acar v. Turcia* (chestiune preliminară) [MC], nr. 26307/95, §§ 75-77, CEDO 2003-VI, *WAZA Sp. z o.o. v. Polonia* (dec.), nr. 11602/02, 26 iunie 2007, și *Sulwińska v. Polonia* (dec.), nr. 28953/03, 18 septembrie 2007).

12. De asemenea, ea reamintește că jurisprudența sa privind condițiile precare de detenție în Republica Moldova este clară și abundentă (a se vedea, de exemplu, *Shishanov v. Republica Moldova*, nr. 11353/06, 15 septembrie 2015).

13. Având în vedere natura concesiilor incluse în declarația Guvernului, precum și suma compensației propuse – care este conformă sumelor acordate în cazuri similare (a se vedea, de exemplu, *Mescereacov v. Republica Moldova*, nr. 61050/11, § 29, 9 februarie 2016) – Curtea consideră că nu se mai justifică continuarea examinării părții cererii referitoare la Articolul 3 din Convenție (Articolul 37 § 1 c)).

14. În plus, în lumina considerațiilor de mai sus și având în vedere în special jurisprudența sa clară și vastă la acest subiect, Curtea consideră că respectarea drepturilor omului garantate de Convenție și de Protocoalele Sale nu impune continuarea examinării acestei părți a cererii (Articolul 37 § 1 *in fine*).

15. În cele din urmă, Curtea relevă că, în cazul în care Guvernul nu respectă condițiile declarației sale unilaterale, cererea ar putea fi repusă pe rol în conformitate cu Articolul 37 § 2 din Convenție (*Josipović v. Serbia* (dec.), nr. 18369/07, 4 martie 2008).

16. Prin urmare, cererea trebuie radiată de pe rol, în partea referitoare la plângerea menționată mai sus.

B. Cu privire la presupusa încălcare a obligațiilor care rezultă din ultima teză a Articolului 34 din Convenție

17. Invocând Articolul 34 din Convenție, reclamantul s-a plâns că ar fi fost împiedicat să-și exercite dreptul său la un recurs individual. El a susținut că, după comunicarea prezentei cereri Guvernului reclamat, administrația Penitenciarului nr. 11 din Bălți l-ar fi obligat să semneze o scrisoare prin care afirma că condițiile din acea închisoare ar fi fost adecvate. De asemenea, reclamantul a mai susținut că, după comunicarea cererii, în calitate de represalii, el fusese transferat într-o celulă în care condițiile erau mai rele decât cele pe care le cunoștea anterior și că fusese amenințat de către administrația penitenciarului prin intermediul anumitor codeținuți.

18. Guvernul a replicat că nu exista nicio urmă a scrisorii pe care reclamantul ar fi semnat-o sub constrângere. El a susținut, de asemenea, că transferul reclamantului într-o altă celulă era o procedură obișnuită, care avea loc la intervale regulate, și că acest lucru nu a fost în niciun fel legat de depunerea de către reclamant a prezentei cereri în fața Curții.

19. Curtea reamintește de la bun început că o plângere în baza Articolului 34 din Convenție este de natură procedurală și că, prin urmare, nu ridică nicio problemă de admisibilitate în baza Convenției (a se vedea, de exemplu, *Cooke v. Austria*, nr. 25878/94, § 46, 8 februarie 2000 și *Eriomenko v. Republica Moldova și Rusia*, nr. 42224/11, § 102, 9 mai 2017).

20. În plus, ea reiterează faptul că, pentru ca mecanismul recursului individual instituit prin Articolul 34 din Convenție să fie eficient, este extrem de important ca reclamanții sau potențialii reclamanți să fie liberi să comunice cu Curtea, fără ca autoritățile să-i preseze în oricare mod să-și retragă sau să-și modifice plângerile lor (a se vedea, printre multe altele, *Akdivar și alții v. Turcia*, 16 septembrie 1996, § 105, *Culegeri de hotărâri și decizii 1996-IV*, și *Abdyusheva și alții v. Rusia*, nr. 58502/11 și alte 2, § 146, 26 noiembrie 2019). În acest sens, termenul „a presa” se referă nu numai la constrângerea directă și la fapte flagrante de intimidare, ci și la acțiunile sau contactele indirecte și de rea-credință, destinate să descurajeze sau să împiedice reclamanții să se prevaleze de această cale de atac oferită de Convenție (*Kurt v. Turcia*, 25 mai 1998, § 160, *Culegere 1998-III*, și *Eriomenko*, pre-citată, § 103).

21. Cu referire la circumstanțele cauzei, Curtea constată, în primul rând, că nu cunoștea despre scrisoarea pe care reclamantul ar fi fost obligat să o semneze și că nimic din dosar, cu excepția afirmațiilor reclamantului, nu confirmă existența acestui document. Ulterior, ea observă că nici afirmațiile reclamantului potrivit cărora, după comunicarea prezentei cereri, condițiile de detenție s-au înrăutățit și că a fost amenințat, nu sunt susținute de alte probe.

22. Curtea subliniază faptul că autoritățile naționale sunt cele care dețin informațiile referitoare la detenția reclamantului și că, în consecință, el ar fi putut întâmpina dificultăți la obținerea probelor care să susțină afirmațiile sale în acest sens. Cu toate acestea, Curtea amintește că a decis, în baza Articolului 3 din Convenție, cu referire la condițiile de detenție, că le revine reclamanților să îi furnizeze – pe cât posibil – dovezi care să susțină plângerile lor (a se vedea, de exemplu, *Visloguzov v. Ucraina*, nr. 32362/02, § 45, 20 mai 2010 și *Toncu v. Republica Moldova* (dec.), nr. 26710/08, § 38, 13 noiembrie 2014). Curtea a acceptat în calitate de probe elemente ușor accesibile, precum, de exemplu, declarații scrise ale codeținuților (*ibidem*; a se vedea, de asemenea, pentru exemple de probe ușor accesibile în contextul depunerii unui recurs intern în materie de condiții de detenție, *Shishanov*,

pre-citată, § 134, și *Dikaiou și alții v. Grecia*, nr. 77457/13, § 67, 16 iulie 2020).

23. Având în vedere această jurisprudență, Curtea consideră că, în prezenta cauză, reclamantul nu a prezentat suficiente informații care să susțină afirmațiile sale. Prin urmare, Curtea nu poate constata că autoritățile naționale ar fi împiedicat reclamantul să-și exercite dreptul său la un recurs individual.

Prin urmare, Statul reclamat nu a omis obligațiile care îi revin în baza ultimei teze din Articolul 34 din Convenție.

Din aceste motive, Curtea, în unanimitate,

1. *Ia act* de condițiile declarației Guvernului reclamat în ceea ce privește Articolul 3 din Convenție și de modalitățile prevăzute pentru asigurarea respectării obligațiilor asumate;
2. *Decide* să radieze acest capăt de cerere de pe rol, în conformitate cu Articolul 37 § 1 c) din Convenție;
3. *Declară* că Statul reclamat nu a omis obligațiile care îi revin în baza Articolului 34 din Convenție.

Redactată în limba franceză și notificată în scris la 8 aprilie 2021.

Hasan Bakırcı
Grefier adjunct

Branko Lubarda
Președinte